

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
T.J. Newman
FALLING

Copyright © 2021 by T.J. Newman
Originally published by Avid Reader Press, an Imprint of Simon & Schuster, Inc.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04533-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

T. DŽ. NJUMAN

PAD

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za moje roditelje
Kena i Deniz Njuman*

Što je učinio Bog!

ČETVRTA KNJIGA MOJSIJEVA, 23:23*

* U prevodu Đure Daničića.

KADA JOJ JE CIPELA PALA U KRILO, NOGA JE JOŠ BILA U NJOJ.

S krikom ju je bacila uvis. Krvava masa visila je na trenutak u bes-težinskom stanju, pre nego što je usisana u veliku rupu na boku aviona. Stjuardesa je puzala pored nje, po prostoru između sedišta, i vrišteći poručivala putnicima da navuku maske za kiseonik.

Bil je sve to gledao iz zadnjeg dela aviona.

Putnica sa cipelom očigledno nije čula šta mlada stjuardesa viče. Verovatno nije čula ništa posle eksplozije. Tanki potočići krvi tekli su joj iz ušiju.

Eksplozija je bacila stjuardesino telo u vazduh. Pala je i bučno tresnula o pod glavom, pokrivenom kovrdžavom smeđom kosom. Nepokretno je ležala, sekundu pre nego što je avion počeo oštro da ponire. Kada je proklizala ka kljunu aviona, počela je da se hvata za metalne prstenove ispod putničkih sedišta. Ruke su joj zadrhtale kada se uhvatila za jedan i pokušala da se podigne, u pravcu suprotnom od poniranja aviona. Okrenula se na stranu. Stopala su joj lebdela i visila. Krš je leteo po avionu:

papir i odeća, laptop, konzerva gaziranog pića. Bebino čebence. Avionski trup ličio je na predeo pogoden tornadom.

Bil je pratilo njen pogled, upravljen ka donjem delu letelice – i ugledao nebo.

Sunce ih je obasjavalo iz širokog otvora koji je do pre manje od tridesetak sekundi bio sigurnosni izlaz nad krilom. Druga stjuardesa baš se tada zaustavila tu da pokupi smeće.

Bil je gledao kako se starija crvenokosa stjuardesa osmehuje, uzima praznu šolju rukom u rukavici i ispušta je u plastičnu kesu – samo da bi nestala u eksploziji. Čitav red sedišta je nestao, s jednim delom oplate. Raširio je noge, zato što se avion ljudjao sleva nadesno, kao da ne može da leti pravo. *Bočna krma, naravno*, pomislio je. Čitav rep verovatno je oštećen.

Nešto je krckalo iznad glave smedjokose stjuardese. Gornja spremišta naglo su se otvorila. Prtljag je ispao, razletevši se po kabini. Veliki ružičasti kofer s točkovima poleteo je napred. Otvor ga je usisavao. Na izlasku je udario postrance u trup aviona i iskidao deo oplate. Goli ram i grede stvarali su rešetke ljudskog inženjerstva na nebeskoj pozadini. Oblaci su istačkali predeo iza pokidanih žica, iz kojih su vrcale naranđaste i žute iskre.

Letelica se dovoljno ispravila da se stjuardesa na podu podigne na kolena. Bil je gledao kako bije bitku protiv tela, nespremnog na saradnju. Uspela je da pomeri nogu napred, samo da bi videla kako joj butna kost štrči iz butine. Zatreptala je nekoliko puta, gledajući krvavu ranu, i nastavila da puzi.

„Maske!“, vrištala je dok se vukla prolazom između sedišta, ka zadnjem delu aviona. Jedva se čula od zaglušujućeg urlika vetra. Gledala je čoveka koji je zagrabilo u pravcu maski za kiseonik. Uhvatio je jednu i pokušao da je stavi preko lica, kad mu ju je nalet promaje istrgao iz ruke. Plastika i remenje mlatarali su na vazdušnoj struji.

Kabina se gušila u sivoj magli satkanoj od uskovitlanih otpadaka i haosa. Metalna boca za vodu poletela je kroz vazduh. Udarila je u lice stjuardesu koja je puzala. Krv joj je potekla iz nosa.

„Pogođen je! Moj suprug! Upomoć!“

Bil se zagledao u ženu koja je tukla pesnicama po muževljevom torzu. Grimiz mu je tekao preko očiju i niz obraze iz dva kružića na čelu. Stjuardesa je sklonila uvojke s lica dok se dizala, pomažući se osloncima za ruke, da bi bolje osmotrla situaciju.

To nisu bili meci već avionski zakivci.

Avion je žestoko zavibrirao, a pod se nagnuo. Bil je osećao kako se sve pomera ispod njega. Pitao se da li će ram aviona izdržati i koliko vremena im je preostalo.

Stjuardesa je nastavila da puzi i spustila šaku na tamnu mrlju na tepihu, baš kad je Bil namirisao urin. Podigla je glavu ka muškarcu na sedištu pored prolaza. Zurio je ispred sebe u šoku. Barica mu se širila oko nogu.

„Led“, zavapio je neko.

Stjuardesa se okrenula. Bil je posmatrao putnicu s druge strane prolaza, koja je pružala ruke ka devojci, držeći parče mesa. Stjuardesa je uzmakla. Brada i vrat putnice bili su grimizni kada je podigla glavu.

„Led“, ponovila je kroz talas krvi koji joj je izleteo iz usta.

Držala je jezik.

Bil je pogledao preko ramena na zadnji zid i ugledao kabl interfona koji je drhtao na vetru, dok je stjuardesa puzala ka njemu. Pogledao je na drugi kraj kuhinje. Treća stjuardesa ležala je zgužvana na podu, s prevrnutim pakovanjem soka pored sebe. Bil je okrenuo glavu u stranu dok je posmatrao kako se narandžasti sok meša s crvenilom oko njenog leša.

Brineta se konačno dovukla na kraj prolaza između sedišta. Paketići šećera i pakovanja krema krckali su pod njom. Pružila je ruku, ali ju je oštro povukla.

Par crnih salonki blokirao joj je put.

Stjuardesa je podigla glavu. Ležala je pred Bilovim nogama, slomljena i okrvavljeni, nikakve reči nisu izlazile iz zevajuće vilice. Kravata mu je lepršala na vetrus, a motor vrištao. Želeo je da se nešto desi, bilo šta.

„Ali... ako ste vi...“, zamuckivala je stjuardesa, gledajući gore, ka Bilu. Svest o izdajama ogledala joj se na licu. „Ko kontroliše avion, kaptane Hofmane?“

Bil je oštros udahnuo, kao da će progovoriti, ali nije mogao.

Pogledao je niz avion, ka zatvorenim vratima pilotske kabine.

Trebalo bi da bude s druge strane tih vrata.

Preskočio je stjuardesu i potrcao prolazom između sedišta, ka prednjem delu aviona. Trčao je najbrže što je mogao, ali mu se činilo da se vrata sve više udaljavaju. Ljudi su svuda oko njega vikali, molili ga da se zaustavi i pomogne im. Trčao je. A vrata su bila sve dalja. Zatvorio je oči.

Tresnuo je o vrata bez upozorenja, lobanja mu se odbila o neprobojnu površinu. Teturao se unatraške, držeći se za glavu. Onako ošamućen, pokušao je da smisli kako da provali u zapečaćenu pilotsku kabinu, ali mu ništa nije padalo na pamet. Treskao je po vratima dok mu pesnice nisu utrnule.

Ubrzano je disao. Uzmakao je za korak od vrata, s namerom da ih šutne, kad je čuo škljocanje.

Vrata su se otključala i odškrinula. Utrčao je unutra.

Dugmeta su upozoravajuće treptala crvenim i cílibarskim bojama na gotovo svim površinama pilotske kabine. Alarm je neprekidno vrištao. Uski prostor pojačavao je prodornu buku. Seo je na svoje kapetansko sedište na levoj strani.

Upinjao se da se usredsredi na ekran ispred sebe dok su nekontrolisane kretnje aviona razbacivale brojeve po njemu. Crvena boja pratila ga je gde god bi pogledao. Svako dugme, svaki prekidač, svaki ekran vrištao je u njegovom pravcu.

Zemlja se sve više približavala, gledano kroz prozor.

Na posao, zapovedio je sebi.

Ispružio je ruke.

Bile su zamrznute.

Dovraga, ti si kapetan. Moraš da odlučiš. Ponestaje ti vreme.

Alarmi su bili sve glasniji. Robotski glas iznova mu je naređivao da podigne letelicu.

„Šta je sa asimetričnim potiskom?“

Okrenuo je glavu. Njegov desetogodišnji sin Skot slegnuo je rame-nima s kopilotskog sedišta. Nosio je pidžamu sa Sunčevim sistemom. Stopala mu nisu dodirivala pod.

„Mogao bi da probaš“, dodao je dečak.

Bil je pogledao ruke. Prsti su odbijali da se pomere. Samo su visili u vazduhu.

„Dobro, ako je tako. Uradićeš to na teži način. Poniraćeš i iskoristićeš brzinu da bi održao pravu liniju.“

Ponovo se okrenuo i ugledao suprugu na sedištu. Počastila ga je karakterističnim osmehom, s rukama prekrštenim na grudima. Koristila ga je kad su znali da ona ima pravo. Bože, koliko je privlačna.

Znoj mu je kapao niz vrat dok se borio da se pomeri i stupi u akciju, ali ostao je paralizovan od straha. Užasnut od povlačenja pogrešnog poteza.

Keri je zabacila kosu iza uva kad se nagnula napred i spustila šaku na muževljevo koleno.

„Bile. Vreme je.“

Dahtao je, boreći se za vazduh, kad mu se telo naglo uspravilo. Mesečina je nahrupila kroz prorez u zavesama i osvetlila bračni krevet. Pogledom je prelazio preko sobe u potrazi za sjajno osvetljenim znakovima upozorenja. Osluškivao je alarme, ali je čuo samo lavež susedovog psa.

Zario je lice u šake i izdahnuo.

„Isti san?“, pitala je Keri s druge strane kreveta.

Klimnuo je glavom u mraku.

PRVO POGLAVLJE

KERI JE PROTRESLA JORGAN I IZGLADILA NABORE RUKOM. VONJ SVEŽE pokošene trave naterao ju je da uperi pogled na otvoreni prozor. Komšija preko puta obrisao je lice donjim krajem košulje pre nego što je bučno zatvorio kantu za smeće, punu pokošene trave. Mahnuo je kolima u prolazu dok je vukao kantu u dvorište iza kuće. Iz vozila je dopirala bučna muzika, koja se sve slabije čula kako se udaljavalo. Tuš je zamukao u kupatilu iza nje.

Keri je izašla iz sobe.

„Mama, mogu li napolje?“

Skot je stajao na dnu stepeništa, s automobilom na daljinsko upravljanje.

„Gde je tvoja...“, rekla je Keri dok je silazila niz stepenice.

Beba je dopuzala u sobu, prezrivo frkćući. Eliz je stigla do bratovljevih nogu. Podigla se, držeći se za njegov šorts. Telašce joj je blago drhtalo dok je tražila stabilan oslonac.

„Dobro, da li si stavio sudove u sudoperu?“

„Jašta sam.“

„U tom slučaju možeš, ali samo deset minuta. Vrati se pre nego što tata ode, jel' važi?“

Dečak je klimnuo glavom i potrčao ka vratima.

„Stani“, povikala je Keri za njim kad je podigla Eliz na bok. „Cipele.“

„Ups“ beba, rođena deset godina posle prvog deteta, u početku je bila ogroman teret. Međutim, kako je tročlana porodica učila da bude četvo-ročlana, Bil i Keri shvatili su da veliki razmak u godinama znači da stariji brat može da obavlja dužnosti kao što su „gledaj bebu dok se oblačim i raspremam krevet“. Život je posle toga postao ugodniji.

Brisala je ostatke kašice od slatkog krompira i avokada s visoke stolice kad je čula otvaranje ulaznih vrata.

„Mama?“, dreknuo je Skot uzbudjenim glasom.

Zašla je za ugao i ugledala sina, koji je buljio u nepoznatog muškarca. Neznanac na verandi ispred kuće delovao je zatećeno, s rukom zamrznutom na putu ka kućnom zvonu.

„Zdravo“, rekla je Keri i premestila bebu na drugi kuk dok se nename-tljivo postavljala između neznanca i sina. „Mogu li da vam pomognem?“

„Ja sam iz *Kalkoma*“, rekao je neznanac. „Zvali ste zbog interneta?“

„Uh!“, uzviknula je i otvorila vrata. „Naravno, uđite.“ Pokajala se zbog prve reakcije. Nadala se da je neznanac nije primetio. „Oprostite. Ne pamtim kad su majstori stizali na vreme, a da i ne govorim o tome da su poranili. Skote!“, doviknula je sinu, koji je stigao do kraja prilaznog puta. „Deset minuta.“

„Ja sam Keri“, rekla je i zatvorila vrata.

Tehničar je spustio torbu s opremom u predsoblje. Pratila je kako pogledom proučava dnevnu sobu. Visoka tavanica i stepenište. Ukusno odabrani nameštaj i sveže cveće na stočiću za kafu. Porodične fotografije na granitnoj gredi iznad kamina. Najnovije su snimljene na plaži u sumrak. Skot je bio sitnije Kerino izdanje, ista kosa boje čokolade lepršala je na morskom povezacu, a zelene oči žmirkale su iznad širokih osmeha.

Bil, gotovo za glavu viši od nje, nosio je bebicu Eliz, čiji je nežni beli ten oštro odudarao od njegovog južnokalifornijskog. Majstor je progovorio s blagim osmehom.

„Sem“, rekao je.

„Seme“, ponovila je, uzvrativši osmeh. „Mogu li da vam ponudim nešto za piće pre nego što počnete da radite? Spremala sam se da skuvam čaj.“

„Čaj bi mi baš prijao. Hvala vam.“

Uvela ga je u susednu, sjajno osvetljenu prostoriju, ispunjenu sunčevim zracima. Kuhinja se otvarala prema dnevnoj sobi, posejanoj igračkama.

„Hvala vam što ste došli u subotu.“ Keri je vratila bebu na visoku stolicu. Eliz se krežubo osmehivala i lupala pesničicama po stolu. „To je bio jedini slobodni termin.“

„Da, prilično smo zaposleni. Koliko je vaš internet u prekidu?“

„Od prekjucče“, rekla je dok je punila lonče vodom. „Engleski ili zeleni?“

„Engleski, molim vas.“

„Je li normalno“, pitala je Keri dok je gledala kako se plamen ispod lončeta razgoreva, „da samo naša kuća ima probleme s internetom? Pitala sam nekoliko suseda koji koriste *Kalkom* i doznala da je kod njih sve u redu.“

Mladić je slegnuo ramenima. „To je normalno. Možda je vaš ruter, a možda povezivanje. Prvo ću se pozabaviti dijagnostikom.“

Začuli su teške korake i treskanje na stepenicama. Keri je dobro poznavaла te zvuke: kofer i torba spušteni su pored vrata, posle čega su cipele s tvrdim đonom prešle predsobljem. Izglancane crne otmene cipele stigle su u nekoliko koraka do kuhinje, pantalone ispeglanih ivica, oštrih kao žilet, sako i kravata. Prostor iznad džepa krasila su krila, amblem *Kostal ervezja*. Ispod njih je bio natpis BIL HOFMAN. Isti amblem krasio je prednji deo kape obrubljene zlatom, koju je lagano spustio na radnu

površinu. Njegov ulazak bio je neobično dramatičan. Keri je zapazila koliko njegova autoritativna figura odudara od ostatka kuće. To ranije nije primećivala; nije dolazio na večeru u uniformi. Za taj uvid verovatno je trebalo da zahvali prisustvu druge osobe u prostoriji, koja nije poznavala ni njega ni porodicu. Danas joj je to, zbog ko zna kog razloga, bolo oči.

Bil je gurnuo ruke u džepove. Počastio je majstora pilotskim klimanjem glavom pre nego što je upravio pažnju na ženu.

Uzvratila mu je pogled, napućenih usana i prekrštenih ruku.

„Seme, da li biste mogli...“

„Da, baciću se na posao“, rekao je Sem i ostavio par nasamo.

Sat na zidu odbrojavao je sekunde. Beba Eliz treskala je izbalavljenim gumenim prstenom za grickanje po poslužavniku. Iskliznuo joj je kroz prste i pao na pod. Bil ga je podigao. Isprao ga je u sudoperi i obrisao krpom pre nego što ga je vratio u čerkine željne ruke. Lonče je tiho zaviždalo iza njenih leđa.

„Javiću se *Fejstajmom* čim stignem u hotel, da čujem kako je utakmica...“

„Letiš za Njujork, zar ne?“, prekinula ga je Keri.

Klimnuo je glavom. „Večeras sam u Njujorku, a sutra u Portl...“

„Posle utakmice je timska zabava s picom. Zaspáčeš pre nego što se vratimo kući, zbog vremenske razlike od tri sata.“

„Dobro. U tom slučaju ču, čim...“

„Sutra ujutro sastajemo se s mojom sestrom i decom“, rekla je i slegla ramenima. „Pa, videćemo.“

Bil se uspravio i duboko udahnuo, četiri zlatne trake na epoletama podigle su se na ramenima. „Znaš da sam morao da pristanem. Ne bih da je bilo ko drugi pitao.“

Zurila je u pod. Lonče je zapištalo. Ugasila je plamen. Buka se polako stišavala. U jednom trenutku, otkucaji sata postali su jedini zvuk u prostoriji.

Pogledao je na sat i tiho opsovao. Poljubio je čerku u teme i rekao: „Zakasniću.“

„Nikad ne kasniš“, odvratila je.

Navukao je kapu na glavu. „Pozvaću te kad se ukrcam. Gde je Skot?“

„Napolju je. Igra se. Vratiće se svakog trenutka da bi se oprostio s tobom.“

To je bio ispit. Znala je da je on svestan toga. Zurila je u njega s druge strane linije koju je upravo povukla. Pogledao je na sat.

„Razgovaraćemo pre poletanja“, rekao je dok je izlazio.

Ispratila ga je pogledom.

Ulagna vrata otvorila su se i zatvorila nekoliko trenutaka kasnije. Tišina je zavladala kućom. Keri je prišla sudoperi i uprla pogled na hrastovo lišće koje se lelujalo na povetarcu. Bilov automobil brujaо je u daljini. Zvuk motora slabio je uporedo s udaljavanjem.

Neko je pročistio grlo iza njenih leđa. Okrenula se, užurbano brišući lice.

„Izvinite zbog ovoga“, obratila se Semu i postiđeno zakolutala očima. „Rekli ste engleski čaj, ako se ne varam?“ Otpakovala je i spustila kesicu čaja u šolju. Para se dizala iz čajnika dok je sipala toplu vodu. „Hoćete li mleko ili šećer?“

Okrenula se kad nije odgovorio.

Bio je iznenaden njenom reakcijom. Verovatno je zamišljao da će vrisnuti. Možda ispustiti šolju. Ko zna, možda i zaplakati. *Svakako* je očekivao neku dramatičnu reakciju koja bi se smatrala prirodnom kad se žena u vlastitoj kući, u vlastitoj kuhinji, okrene i ugleda muškarca kog zna tek nepunih nekoliko minuta, kako nišani u nju pištoljem. Bila je svesna da joj se oči refleksno šire, kao da mozak traži da sagleda veći deo scene, da bi potvrdio da se ovo stvarno dešava.

Pogledao ju je popreko, kao da želi da kaže: *Zaista?*

Srce joj je tutnjalo u ušima dok joj se hladna obamrstlost spuštala niz kičmu, sve do kolena. Čitavo telo, čitavo postojanje svelo se na ništavno brujanje.

Ali samo je ona znala za to. Zanemarila je pištolj i uprla pogled u njega, u nameri da ništa ne oda.

Eliz se pućila i gugutala je. Sa cikom je bacila gumeni prsten za gric-kanje. Kerine nozdrve raširile su se kad je Sem zakoračio ka bebi.

„Seme“, progovorila je polako, pribrano, „ne znam šta želite, ali biće vaše. Bilo šta. Učiniću bilo šta. Samo, molim vas“, glas joj je pukao, „mo-lim vas, nemojte da povredite moju decu.“

Ulagana vrata su se otvorila i s treskom zatvorila. Panika joj se popela uz grlo. Zadržala je vrisak. Sem je zapeo pištolj.

„Mama, da li je tata otišao?“, oglasio se Skot iz susedne prostorije. „Njegova kola nisu ovde, mogu li da nastavim da se igram?“

„Reci mu da dođe ovamo“, prozborio je Sem.

Ugrizla se za donju usnu.

„Mama?“, ponovio je Skot, s detinjastom nestrpljivošću.

„Ovde sam“, rekla je i sklopila oči. „Brzo dodji ovamo, sine.“

„Mama, mogu li da ostanem napolju? Rekla si da mogu da...“, ukočio se kada je video pištolj. Pogledao je majku, pa oružje, i ponovo majku.

„Skote“, progovorila je Keri i dala znak da joj priđe. Dečak nije skidoao pogled s vatrenog oružja dok joj je prilazio preko kuhinje. Zaklonila ga je telom.

„Vaša deca biće dobro“, rekao je Sem. „A možda i neće. Ali to ne zaviši od mene.“

Kerine nozdrve ponovo su se raširile. „A od koga zavisi?“

Sem se osmehnuo.

Bil je osećao poglede na sebi.

To je bilo zbog uniforme. Ostavljala je takav utisak. Uspravio se.

Bio je mnogo toga, ali svi su se slagali da je pre svega *pouzdan*. Učitelji, treneri, devojke s kojima je izlazio i roditelji njegovih prijatelja bili su istog mišljenja. Svi koji su ga poznivali smatrali su ga pouzdanim. Nikada